

Dwars door de Duisternis

Een spannende, spirituele zoektocht naar
persoonlijke zingeving.

Dwars door de Duisternis

door:
Johan van Breugel

Schrijver: Johan van Breugel
Coverontwerp: © 2020 Fly High Quality
Coverfoto: © Pixabay - pexels.com
© David Clode - Unsplash.com
ISBN: 978 94 639 8237 5
Derde druk © 2021 Johan van Breugel

www.lettersoflife.nl

Proloog - Het ongeluk

Lachend kijken Dave en Dorian elkaar aan, de motor van de gehuurde zwarte Porsche Cayman brult en maakt dat hun ogen glimmen. Dorian zit achter het stuur en kan de verleiding niet weerstaan om de Porsche harder te laten gaan dan op deze weg is toegestaan. Het interieur van de auto ziet er nog schitterend uit, je ruikt gewoon dat het nieuw is. Nieuw leer, rubber en kunststoffen.

De broers rijden op een autoweg met minimaal verkeer, langs de kant van de weg staan soms borden met daarop groot 80. Buiten begint het al te schemeren. De kilometerteller in de auto geeft 110 aan. In de verte ziet Dorian een verkeerslicht staan. Een gevaarlijke kruising en ook eigenlijk de enige op deze hele weg. Het verkeerslicht staat op groen en Dorian geeft nog wat extra gas bij, de kilometerteller gaat door naar de 130. Ineens verspringt het verkeerslicht naar oranje, nog maar 30 meter tot de Porsche over de streep zou gaan, in plaats van naar rood te gaan begint hij oranje te knipperen. De auto schiet over het kruispunt, van rechts komt juist op dat moment ook een auto. Dave ziet de auto van rechts aankomen: 'Dorian!!!', roept hij, maar het is te laat. Een luide knal en Dorian ziet de wereld rond en rond gaan. De auto komt ondersteboven tot stilstand, er klinkt alleen nog een harde piep in de oren van Dorian, naast hem ziet hij dat zijn broer buiten bewustzijn is. Dan ziet hij een wit licht langs de auto glijden en het portier naast hem wordt uit de auto gerukt, uit het frame.

Dorian schrikt van de gedaante die tevoorschijn komt. Een man, geheel in het wit gekleed met een vreemd soort schijnsel dat van hem af komt, hij geeft licht.

'Wees niet bang Dorian, ik ben hier om je te helpen', spreekt de man met een diepe, vriendelijke stem. Dorian voelt hoe er een ongekende rust over hem heen komt. Op het moment dat de man in het wit hem vastpakt om hem uit de auto te halen raakt ook Dorian buiten bewustzijn.

Langzaam opent Dorian zijn ogen om ze snel weer te sluiten, wat een licht. Op de achtergrond hoort hij telkens een piep, een piep die alleen maar kan betekenen dat hij in het ziekenhuis ligt. Ook de geur die hem bereikt is een typische ziekenhuisgeur. Hij probeert zijn arm op te tillen om zo het licht uit zijn ogen te kunnen houden, maar merkt dat zijn arm niet omhoog gaat. In plaats van de gewenste reactie, brult hij het uit van de pijnscheut die door zijn arm gaat.

'Rustig maar. Ik ben hier', klinkt een bekende stem en Dorian probeert zijn ogen weer langzaam te openen om de bron van de stem te vinden. Het is zijn moeder en ze is aan de andere kant van het bed gaan staan zodat Dorian niet richting het raam hoeft te kijken.

'Ma?'

'Ja Dorian, ik ben hier', teder legt ze haar hand op Dorian's arm, 'ik ben zo blij dat jullie nog leven!', voegt ze eraan toe. Als reactie veert Dorian op, hij heeft er direct spijt van en zakt weer terug in zijn bed met hernieuwde pijn.

'Dave? Hoe gaat het met Dave?', de stem van Dorian hapert wat, de herinneringen aan het ongeluk komen langzaam bij hem terug.

'Het gaat goed met hem, een lichte hersenschudding en een verwonding aan zijn been', de oudere vrouw zucht kort en kijkt weg.

'Hij is goed uit de operatie gekomen en de artsen verwachten dat hij snel weer zal lopen. Ze brengen hem later hier op deze kamer. Het is een wonder dat jullie er beide zo goed vanaf zijn gekomen!' Nogmaals ontsnapt er een zucht aan de moeder van Dorian voor ze doorgaat met haar verhaal.

'Het is maar goed dat de brandweer zo snel ter plaatse was om de auto open te knippen! Jij was helemaal buiten zinnen, je bleef beweren dat de beste man die jullie gered heeft een engel was. Nu ben ik dat wel met je eens, maar niet in de letterlijke zin die jij er aan gaf.' Nu is het de beurt aan Dorian om te zuchten.

'Het spijt me ma...', Dorian kijkt naar de grond.

'Mijn rijgedrag was onverantwoord...', en met die woorden zakt Dorian weg in een diepe slaap.

Dorian schrikt als hij merkt dat hij op de achterbank zit in de auto die bestuurd wordt door hemzelf. Op dat moment weet hij ook direct dat het een droom is, maar het voelt zo echt. Dorian ziet zichzelf praten met zijn broer en in de verte ziet hij ook het bewuste kruispunt. Het kruispunt waar het zo fout is gegaan.

'Let op! Remmen! Je gaat te hard!', maar er is geen enkele reactie, zijn woorden komen niet aan. Opeens staat Dorian op de hoek van de betreffende kruising en ziet hij de twee auto's op elkaar af komen. De knal is hard en het valt Dorian op dat zowel hij als zijn broer in de auto direct het bewustzijn verliezen. Op het moment dat de auto tot stilstand komt ziet Dorian een licht van boven verschijnen, Dorian houdt zijn adem in terwijl dat licht gestalte krijgt. Het is een man, het is diezelfde man die hij toen ook zag. Dan ziet Dorian hoe de deur van de auto door deze man verwijderd wordt, gewoon met de blote hand.

'Ben ik nou gek?', zegt Dorian hardop tegen zichzelf.

De man komt naar hem toelopen en start het gesprek.

'Dorian, hoe bijzonder om dit moment nogmaals mee te maken, maar nu vanaf de zijlijn.' De man kijkt hem vriendelijk aan met ogen die hem doorgronden.

'Je leeft nog en je leven heeft nut. Zoek het doel dat het leven waard maakt.'

Dorian wordt wakker in het ziekenhuisbed in een compleet donkere kamer, het is blijkbaar nacht. De gesproken woorden klinken nog na in zijn oren. Dat samen met de rest van de droom waar hij zojuist uit ontwaakt is, houdt hem de rest van de nacht wakker.

Hoofdstuk 1

Het is vijf over zes in de ochtend en Dave wordt wakker door het trillen van zijn horloge. Hij zet het lampje naast zijn bed aan en glimlacht kort wanneer hij luistert naar de volledige stilte. Alles en iedereen slaapt nog, althans zo lijkt het. Hij heeft nooit van harde geluiden gehouden, een smartwatch als wekker die hem wekt door te vibreren is een uitvinding speciaal voor hem. Met enige souplesse stapt Dave uit bed en rekt zich uit. Het is donderdag en tijd voor de nieuwe werkdag. De kleding die hij vandaag wil dragen heeft hij gisteren al klaar gelegd op de stoel in de hoek van de slaapkamer, bovenop ligt een washandje en een grote zachte handdoek. Dave rekt zich nogmaals uit, doet zijn horloge af en laat deze achter op de oplader. Hij pakt de stapel kleding mee en gaat naar de douche. De temperatuur in de badkamer is heerlijk dankzij de timer op de verwarming.

Eenmaal onder de douche begint de dag pas echt. Terwijl het water langs zijn bijna atletische lichaam loopt poetst Dave zijn tanden. Hij is trots op zijn figuur. Ondanks zijn kantoorbaan weet hij toch in goede conditie te blijven. Het grote litteken net boven zijn rechterknie vindt hij zelf lelijk en is iets waar hij tot op heden bijna dagelijks last van heeft. Er zit altijd een vervelende zeurende pijn achter het litteken. Het is alsof zijn knie nooit volledig is hersteld na het auto-ongeluk.

Op rustige, maar efficiënte manier wast Dave zich, uiteindelijk blijft hij nog staan dagdromen onder de heerlijke warme straal. Dave heeft het goed voor elkaar, een mooi huis, een fijne baan, voldoende geld op de rekening om te doen wat hij maar zou willen. Dave zet de douche uit, droogt zich af en kleedt zich aan. Het is een mooi donkerblauw pak dat hij aantrekt met een wit glanzend overhemd, maar vandaag zonder stropdas. Dave laat zijn jasje nog even aan de hanger in de garderobe, terwijl hij een ontbijt voor zichzelf klaarmaakt. Niets bijzonders, een beschuitje met kaas, een plak ontbijtkoek en uiteraard een espresso van versgemalen koffiebonen.

Drie minuten voor zeven is Dave klaar voor vertrek, hij kijkt nog even op zijn telefoon naar zijn agenda en zucht kort waarna hij de stilte in huis doorbreekt door tegen zichzelf te praten.

'Het belooft een drukke dag te worden...', zegt hij op zachte toon.

Zo stapt hij de deur van zijn appartement uit, de lift in op weg naar de garage onder het appartementencomplex. Dave woont op de negende verdieping van het complex dat dertien verdiepingen telt. Zijn

buren zijn stuk voor stuk mensen als hij met beter betaalde beroepen. De lift stopt bij -2, waar de parkeerplaats van Dave is en hij stapt zijn auto in.

Dave heeft een verantwoordelijke baan. Niet alleen geeft hij leiding aan meerdere afdelingen, ook mag hij plaatsnemen in het bestuur van het bedrijf. De baan geeft alleen niet de voldoening die hij wel had verwacht toen hij er net mee was begonnen. Het is vijftien minuten rijden van Dave's luxe appartement naar kantoor. Deze vijftien minuten is precies genoeg om het nieuws te luisteren dat om zeven uur begint.

Eenmaal aangekomen op het werk parkeert Dave zijn auto op zijn eigen plaats, een plaats gekenmerkt door het bordje met zijn naam er op, uiteraard vlak voor de deur. Hij stapt het kantoor binnen, zet het licht aan.

'Ah, weer de eerste', spreekt hij hardop. Ook in zijn eigen kamer zet hij het licht aan.

'Wat is het toch fijn om rustig op te starten', zegt hij tegen zichzelf. Hij start zijn laptop op en loopt naar de espressomachine in de hoek van de kamer. Eerst even een espresso.

De ochtend vliegt voorbij, Dave heeft vergadering na vergadering. Gelukkig zijn de meeste vergaderingen in zijn eigen kamer en geen van de vergaderingen zijn met mensen buiten het bedrijf, daarom ook de stropdas-loze dag. Wel zitten er een tweetal gesprekken bij waar Dave altijd wat moeite mee heeft, hij moet mensen ontslaan.

'Het hoort er nou eenmaal bij', zegt Dave tegen zichzelf wanneer de tweede persoon zijn kamer verlaten heeft. Ik kan het ook niet helpen dat ze ondermaats presteren... ik heb ze kansen genoeg gegeven, bedenkt hij bij zichzelf. Op dat moment staan er alweer drie andere collega's voor zijn deur.

'Klaar voor de maandcijfers?', vraagt één van hen.

'Ja natuurlijk! Kom er in, willen jullie iets te drinken?', is Dave's antwoord. Zijn enthousiasme is voelbaar, er verschijnt ook direct een glimlach op het gezicht van de collega die binnen stapt. Zo start voor Dave de volgende vergadering.

Tegen de tijd dat de medewerkers zich opmaken om te gaan lunchen wordt Dave opgehaald. 'Ga je mee lunchen vandaag?', vraagt de directeur.

'Ja, momentje', antwoordt Dave. Hij kijkt naar zijn telefoon, een berichtje; "Kom je ook zaterdagavond? Heerlijk naar de lounge in het centrum!", er verschijnt een scheve glimlach op zijn gezicht, weer een

zaterdag die zal lijken alsof hij nooit bestaan heeft, bedenkt hij. "Ja! Ik ben er bij." De telefoon verdwijnt in zijn broekzak, Dave trekt zijn jasje aan en schuift zijn bril hoger op zijn neus, staat op en loopt mee het kantoor uit, richting centrum.

Het centrum bevindt zich op nog geen 5 minuten lopen van het kantoor.

'Zijn er nog grote verkopen geweest deze week Dave?', vraagt de directeur terwijl ze samen naar hun gebruikelijke locatie lopen.

'Nee, het is wat rustig, maar ik heb goede hoop dat het snel zal aantrekken... wel zijn de twee ontslagen afgehandeld', zegt Dave en hij zucht. 'Oh en uiteraard nog wat kleine verkopen, maar bij elkaar toch weer ruim een ton.' De directeur kijkt blij op.

'Dat is inderdaad wel goed nieuws, maar de grote klappers mogen ook wel eens gaan vallen... we wachten er al lang genoeg op, tijd om de klanten eens te polsen lijkt me?' Ze lachen even kort naar elkaar.

Opeens worden ze staande gehouden door een wat warrig uitzierende man op blote voeten. Deze man kijkt Dave strak aan met liefdevolle ogen en begint dan met spreken. 'Goedemiddag', zegt hij vriendelijk.

'Goedemiddag, ik heb helaas geen geld bij me voor je.' Er verschijnt een glimlach op het gezicht van de man op blote voeten. 'Je hebt jaren geleden een auto-ongeluk gehad waarbij je rechterknie is beschadigd. God houdt van je en wil je graag genezen!'

Vol verwondering kijkt Dave de vreemde man aan. 'Hoe weet jij dat?' Dave raakt kort zijn eigen knie aan. 'Wie ben jij?', zegt hij met grote verbazing op zijn gezicht.

De man stelt zich voor. 'Ik ben een discipel van Jezus en Hij kent jou heel goed en houdt van jou! Mag ik voor je knie bidden?', vraagt hij stellig.

Dave weet niet wat hem overkomt en weet ook niet wat hij ermee aan moet, maar toch antwoordt hij met een korte ja, waarop deze man direct zijn hand op de zere plek legt en begint te spreken; 'Knie herstel nu! Ik beveel elke pijn nu te verdwijnen! Litteken ook jij gaat weg, gezonde huid in de naam van Jezus!' Een stem vol autoriteit buldert uit de man die zich discipel van Jezus noemt. De onbekende man draait zich om en loopt weg terwijl hij Dave vol verwondering achter laat. Dave vraagt snel nog op iets te luide toon waardoor zijn stem overslaat. 'Wat is je naam? Kan ik je bereiken?', de man draait zich om en kijkt Dave indringend aan.

'Je weet genoeg! God heeft jou op het oog Dave, binnenkort start je echte leven!', na die woorden loopt de man de hoek om.

Dave kijkt naar de directeur die al net zo verbaasd naast hem staat. 'Frank... wat was dat?', vraagt Dave en de directeur haalt zijn schouders op. Even test Dave zijn knie. 'Het voelt echt veel beter... wat was dat?', vraagt Dave nogmaals.

'Het zal wel iets psychologisch zijn, zit tussen je oren, kom laten we gaan eten', reageert Frank koeltjes en zo lopen ze verder.

Bij het grandcafé worden ze direct herkend door de manager. 'Aah Frank en Dave! Welkom, welkom. Neem plaats, ik kom zo bij jullie', spreekt hij op vriendelijke toon.

Rustig gaan Dave en Frank zitten, Dave test nogmaals zijn knie, op zoek naar de eerder altijd aanwezige pijn. 'Echt... mijn knie... ik kan me niet herinneren dat ik ooit pijnvrij was. Hoe kan dit?', zegt Dave met grote verbazing. Frank legt zijn rechterbeen over het linker, kijkt Dave aan, al zegt de blik in zijn ogen dat hij niet echt geïnteresseerd is.

'Twee jaar geleden is een neef van mij naar één of andere Reiki-meester gegaan voor zijn chronische rugpijn, zelfde verhaal... hij claimt ook genezen te zijn', zegt Frank waarna hij wegstijgt. Dave blijft naar Frank kijken.

'Deze man noemde zich een discipel van Jezus', zegt hij op stellige toon alsof dat Frank iets zou moeten zeggen.

'Ja... wat dat ook moge zijn', reageert Frank kort. Nu lijkt hij wel geïnteresseerd. 'Er gebeuren wel vaker dingen die nu nog niet te verklaren zijn, maar over een aantal jaar snappen we meer. Dit heeft vast ook met de hersenen te maken... we gebruiken slechts 10% nietwaar?', zegt hij, volledig overtuigd van zichzelf. Op dat moment komt de ober aanlopen.

'Wat mag het zijn heren?' Frank bestelt een cappuccino en een broodje gezond, terwijl Dave een espresso bestelt met een club sandwich.

In stilte eten ze hun lunch op terwijl Dave nog steeds overweegt te reageren op de laatste uitspraak van Frank, dat van die 10% is immers achterhaald. In plaats van verder te praten over de gebeurtenis van zojuist herpakt Frank het gesprek aangaande de verkopen.

'Er moet toch echt meer verkocht gaan worden, anders moeten er straks nog meer mensen uit', zegt hij. Deze opmerking zorgt ervoor dat Dave direct weer in zijn werkrouetine zit.

'Is het niet ongeveer tijd om goed naar onze processen te kijken?', vraagt Dave.

'Volgens mij kan het allemaal een stuk efficiënter en beter', vervolgt hij. Frank kijkt hem een beetje geïrriteerd aan, legt zijn servet over het laatste stukje van zijn broodje op het bord.

'We doen het al jaren zo... lijkt me niet dat we dat nu moeten veranderen, hier hebben we het al te vaak over gehad Dave. Laten we maar terug gaan, reken jij af?', zegt Frank met een duidelijke irritatie in zijn stem, die bij zijn al even geïrriteerde gezichtsuitdrukking past. Frank en Dave staan op en wandelen terug naar het kantoor. Wat was dat net met die "discipel van Jezus?", bedenkt Dave zich in stilte. Waar gaat het heen met dit bedrijf? Het is tijd voor een nieuwe wind... een nieuwe directeur, de gedachten van Dave ratelen door. In stilte stappen de twee mannen het kantoor weer binnen.

'Werkse Frank', zegt Dave zo enthousiast als hem lukt.

'Ja... jij ook...', bromt Frank terug.

De middag verloopt een stuk trager dan de ochtend, voornamelijk omdat Dave met zijn hoofd vol zorgen nog maar weinig uit zijn handen krijgt. Tijdens het laatste overleg krijgt hij zelfs te horen dat hij afwezig lijkt. Dat terwijl Dave normaal gesproken zijn gedachten juist heel goed kan richten op de dingen die moeten gebeuren.

Eenmaal thuis pakt Dave wat kleding uit de kast om comfortabel de avond voor de tv door te brengen. Opeens ontdekt hij dat het litteken wat zo vertrouwd altijd boven zijn knie zat weg is. Hij veegt met zijn vinger langs de plek waar het litteken zat.

'Een nieuwe huid', zegt hij, enigszins geschrokken. Dave merkt dat zijn hartslag versnelt en hij krijgt het benauwd. 'Die man... vanmiddag... het was geen verbeelding', spreekt hij hardop tegen zichzelf. Even overweegt hij om zijn broer te bellen, de vervelende Christen, die de laatste keer zo vol enthousiasme vertelde over de zogenaamde wonderen die hij meemaakt.

Het is drie jaar geleden dat hij hem voor het laatst gesproken heeft en Dave had toen besloten, juist om die vreemde verhalen, geen contact meer met hem op te nemen. Dorian is helemaal veranderd sinds het ongeluk dat hun het leven had kunnen kosten. Vóór het ongeluk waren ze de beste vrienden. Inmiddels is Dorian een getrouwd man. Dave is niet eens bij de bruiloft geweest, hij was te druk met leven, zo gaat het door zijn gedachten. Dave heeft de vrouw van zijn broer zelfs nog nooit ontmoet. Hij weet alleen dat ze Anne heet en net zo een vervelende Christen is als zijn broer, sterker nog; dat schijnt de hele reden te zijn waarom ze zijn gaan trouwen, dat moest vast van de kerk, bedenkt Dave zich.

Na het gedachte-uitstapje naar zijn broer besluit Dave om de hele bizarre gebeurtenis opzij te schuiven en te genieten van zijn avond. Tijd om te ontspannen heeft hij tenslotte maar weinig. Dave klikt de tv aan en zoekt in zijn collectie films naar een gemakkelijk te volgen actiefilm. Zo verdwijnt de ervaring verder naar de achtergrond en tikt de tijd weg, uiteindelijk maakt Dave zich op voor de nacht en valt hij in slaap in zijn ruime bed.

Vrijdagochtend en Dave schrikt wakker. Hij kijkt op de wekker naast zijn bed. 'Zes uur? en nu al klaarwakker?', brengt hij verbaasd uit. Dave zet de wekker op zijn smartwatch uit, nog voordat deze afgaat. Hij loopt rustig naar de douche en rekt zich onderweg uit. 'Dat gebeurt me niet vaak, voor de wekker wakker. En fit... ik voel me echt goed!', spreekt hij zichzelf hardop toe. Dave laat zijn gedachten teruggaan naar de dag ervoor, het afsluitende gesprek met Frank en direct verdwijnt zijn goede humeur. 'Wat een ouderwetse kwal is het eigenlijk', zegt hij op norske toon. Hij zet de douche aan, legt zijn nachtkleding opzij en stapt onder de aangenaam warme douche, direct genietend van de warme stralen die langs zijn lichaam glijden. Het lijkt wel of de negatieve gedachten van zojuist van hem afgewassen worden, het is echt bijkomen.

Laat ik me maar gewoon in blijven zetten zo goed ik kan, bedenkt Dave en begint dan zachtjes te zingen terwijl hij doucht.

Vlak voor vertrek richting zijn werk kijkt Dave nog even in zijn agenda. 'Aah, vandaag een heel aantal functioneringsgesprekken', zegt hij hardop en er verschijnt een glimlach op zijn gezicht. Dave vindt het geweldig om met mensen om te gaan en deze gesprekken heeft hij goed voorbereid. Hij ziet het als zijn persoonlijke taak om alle medewerkers die onder hem vallen het naar hun zin te maken. Om de medewerkers zijn waardering te tonen, en dat van het bedrijf, heeft Dave zich hard gemaakt om bonussen te kunnen uitkeren. Wie welke bonus krijgt mag hij vandaag tijdens de gesprekken gaan vertellen. Hij heeft acht gesprekken op de planning staan, en beseft zich daarmee wel dat het een volle dag is.

Eenmaal aangekomen op kantoor heeft Dave nog net genoeg tijd om zijn voorbereiding uit te printen en de eerste nog kort door te nemen. Net op het moment dat hij een vers kopje koffie voor zichzelf klaar maakt wordt er geklopt op de deur. 'Kom maar binnen', zegt Dave. De eerste medewerker stapt binnen, het is een jonge vrouw, eigenlijk pas kort in dienst en net van school.

'We hebben... uhm... overleg meneer...?', stamelt ze en Dave glimlacht.

'Ja, klopt Denise, kom verder. Wil je iets te drinken?', zegt hij vriendelijk en Denise stapt naar binnen.

'Nee, bedankt hoor ik heb al', zegt ze terwijl ze een glas water omhoog houdt. Ze gaat aan de vergadertafel zitten met haar kladblok en pen voor zich. Dave neemt plaats op de stoel tegenover haar en kijkt haar vriendelijk aan, hij kijkt kort naar de papieren voor zich en dan weer naar Denise.

'Je bent nu ruim vier maanden in dienst, hoe gaat het?', vraagt Dave. Denise kijkt hem kort aan en dan direct weer omlaag naar haar eigen notitieboek.

'Goed, ik heb het erg naar mijn zin. Ook heb ik mijn plekje binnen het team wel gevonden', reageert ze, haar stem klinkt nu minder onzeker.

Dave kijkt haar aan voordat hij antwoord geeft. 'Ja, daar ben ik het ook zeker mee eens. Ik mag je dan ook nu al vertellen dat we je half jaarcontract gaan verlengen met een jaar. Gefeliciteerd', zegt Dave en hij strekt zijn hand uit en Denise schudt deze vreugdevol.

'Bedankt! Geweldig nieuws!', reageert ze.

'Ooh en zoals binnen dit bedrijf gebruikelijk krijg je hierbij nog een leuke bonus, al ben je eigenlijk pas net in dienst', zegt Dave en hij overhandigt haar een envelop met daarin twee briefjes van 50 Euro.

'Wauw dat is altijd welkom', reageert Denise terwijl ze rustig de briefjes terug in de envelop doet, waarna ze het opzij legt.

Dave schuift zijn beoordelingsformulier wat heen en weer en vraagt dan op kalme toon. 'Denise, waar zie jij jezelf over vijf jaar?', zo vervolgen ze het gesprek over haar toekomst.

Gesprek na gesprek verloopt op bijna dezelfde manier. Dave probeert altijd om in deze gesprekken de talenten van de medewerkers op te graven en te activeren. Dit heeft er in het verleden wel eens voor gezorgd dat medewerkers na zulke gesprekken vanuit de oorspronkelijke functie door zijn gegroeid naar een meer op hen afgestemde functie. De gedachte is altijd om de juiste functie bij de juiste persoon te krijgen, meer dan de juiste persoon bij de juiste functie.

Aan het einde van de dag heeft ook Dave een functioneringsgesprek. Zo staat hij vijf minuten voor aanvang bij Frank voor het kantoor. Frank zit aan de telefoon en door de deur heen hoort Dave al dat hij belt met een golfmaatje en zeker niet werkgerelateerd.